

(...)

Sygn. akt VIII Ga 70/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2021 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) w T.**

przeciwko: **(...) (...) w J.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 9 grudnia 2020 r.,
sygn. akt VIII GC 885/19

1. oddała apelację,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIII Ga 70/21

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w T. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) kwoty 27.627,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

- 14.171,37 zł od dnia 22 października 2017r. do dnia zapłaty,
- 4.103,65 zł od dnia 22 października 2017r. do dnia zapłaty,
- 9.352,18 zł od dnia 31 marca 2017r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami postępowania według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13 grudnia 2018r. w sprawie VIII GNc 8102/18 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W dalszych pismach strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.297,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot 13.945,79 zł. od dnia 22 października 2017r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 9352,18 zł od dnia 31 marca 2017r. do dnia zapłaty oraz zasądził

od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3706 ,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto Sąd I instancji nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 708,16 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sąd I instancji ustalił, że powód w ramach prowadzonej przez siebie działalności zawarł z pozwanym w dniu 26 lipca 2018r. umowę podwykonawczą nr (...), na mocy której zobowiązał się dostarczyć i zamontować stolarkę aluminiową bezklasową w obiekcie realizowanym przez pozwanego w P.. Zaś aneksem z dnia 14 października 2016r. strony zmieniły powyższą umowę w ten sposób, że zwiększyły zakres przedmiotowy, wysokość wynagrodzenia (na łączną kwotę 212.000,00 zł netto powiększoną o podatek VAT) oraz termin zakończenia prac (na 21 października 2016r.)

Sąd I instancji ustalił również, że pismem z dnia 7 października 2016r. pozwany zlecił powodowi wykonanie prac dodatkowych związanych z realizowaną przez siebie inwestycją, których łączna wartość została przez powoda ustalona na kwotę 524000 zł netto powiększona o podatek VAT.

Sąd Rejonowy ustalił, że wśród prac objętych umową stron było wykonanie przez powoda konstrukcji metalowej na dachu budynku obejmującej metalowe lamele umieszczone na pionowych mocowaniach. Po wykonaniu konstrukcji, zwłaszcza przy wiejącym wietrze lamele wypinały się z mocowań.

Sąd Rejonowy ustalił, że w trakcie wykonywania prac sporządzono protokół przejściowy odbioru wykonanych robót o nr 1,2,3 korekta. Na podstawie sporządzonych protokołów powód wystawił faktury VAT za wykonane prace.

Sąd I instancji ustalił, że wśród prac, do których zobowiązany był powód należała obróbka blacharska bram wjazdowych do budynku. Z uwagi na montaż bram niezgodny z założeniami powoda strony ustaliły, że powód odstąpi od obróbek blacharskich bram.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 23 listopada 2017r. pozwany wezwał powoda do usunięcia usterki w postaci luźnych lameli metalowych nad częścią główną budynku w wyniku silnych wiatrów – uszkodzenia balustrady ochronnej ok. 12 elementów. Do końca stycznia 2018r. powód nie usunął usterki.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 8 czerwca 2017r. pozwany wystawił notę obciążeniową nr (...) na łączną kwotę 12.902,45 zł brutto. Nota miała obejmować odszkodowanie za niedotrzymanie terminu rozpoczęcia lub zakończenia prac, niedotrzymania terminu usunięcia wad lub usterek stwierdzonych podczas odbioru końcowego i opóźnienia w przeprowadzeniu odbioru końcowego z przyczyn zależnych od podwykonawcy. Zaś w dniu 26 lutego 2018r. pozwany wystawił notę obciążeniową nr (...) na kwotę 61.539,36 zł wskazując, że jest to kara umowna za niedotrzymanie terminu usunięcia wad na obiekcie.

Sąd I instancji ustalił także, że pozwany wystawił dokumenty kompensaty z dnia 3 lipca 2017r. oraz z dnia 13 listopada 2018r. W treści wskazano, że wystawca dokumentu dokonuje potrącenia wymagalnych wierzytelności z wierzytelnościami powoda na podstawie art. 498 par. 1 k.c. Następnie w dniu 22 stycznia 2019r. pozwany wystosował oświadczenie o potrąceniu wierzytelności powoda w kwocie 4329,23 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z wierzytelnością powoda z noty obciążeniowej (...) do wysokości wierzytelności niższej.

Nadto, Sąd I instancji ustalił, że powód w dniu 17 lipca 2017r. odesłał pismo dotyczące kompensaty, w którym uznał oświadczenie o potrąceniu za bezskuteczne i wezwał do dostarczenia protokołu odbioru końcowego robot wraz z prawidłową datą zakończenia robót. Natomiast w dniu 13 grudnia 2017r. powód udzielił odpowiedzi na pismo z dnia 29 listopada 2017r. w kwestii noty obciążeniowej (...) nie uznając roszczenia i odsyłając notę bez księgowania.

Sąd Rejonowy przy tak ustalonym stanie faktycznym sprawy zważył, że świadkowie i reprezentant powoda potwierdzili ustalenia w zakresie odstąpienia od wykonywania prac przez powoda. Sąd I instancji podkreślił, że wziął pod uwagę brak wezwań powoda do montażu obróbek blacharskich bram i fakt ostatecznie zastosowanej przez firmę (...) całkowicie innej metody wykończenia obróbek bram, a także przedłożenie protokołów przejściowych, z których protokół nr (...) korekta będący ostatnim protokołem potwierdzał wykonanie umówionych prac w całości.

Sąd I instancji podkreślił, że uznał za słuszny zarzut pozwanego w zakresie nieprawidłowego montażu lameli na dachu strażnicy oraz uchybienia powoda w terminie usuwania usterki. W tym zakresie Sąd I instancji zaznaczył, że przychylił się do twierdzeń popartych zeznaniami K. R., Ł. P., J. G. oraz K. B., z którymi kwestię zbyt wiotkiej podkonstrukcji powód poruszył dopiero w momencie zgłoszenia naprawy gwarancyjnej.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, jeżeli powód świadomy wad podkonstrukcji dokonał montażu lameli bez właściwego poinformowania wykonawcy, ponosi odpowiedzialność za wady, które nastąpiły po przeprowadzonych przez nich pracach, które okazały się wadliwe. Zdaniem Sądu Rejonowego w realiach sprawy prowadzi to do wniosku, że istniały podstawy do nałożenia kary umownej zgodnie z zapisem w nocie obciążeniowej nr (...)

Natomiast, Sąd I instancji badając załączone do postępowania dokumenty kompensaty (...) oraz (...), uznał, że nie doszło do umorzenia wierzytelności powoda na podstawie wskazanych kompensat, gdyż nie spełniały one wymogów stawianym przez prawo takim oświadczeniom.

Sąd I instancji wskazał, że w każdej z kompensat wskazano, że wystawca dokumentu dokonuje potrącenia wymagalnych wierzytelności z wierzytelnościami powoda zgodnie z art. 498 par.1 k.c. Sąd I instancji zaznaczył, że żaden z dokumentów nie został podpisany, a oznaczenie wystawiającego nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, że pismo sporządziła osoba uprawniona przez pozwanego, co nie pozwala uznać oświadczenia za skuteczne złożone przez stronę.

Skutecznie zaś w ocenie Sądu Rejonowego złożono oświadczenie o potrąceniu z dnia 22 stycznia 2019r. oparte o notę obciążeniową nr (...) z dnia 26 lutego 2018r., zgodnie z którym potrąceniu ulega wierzytelność powoda z tytułu faktury nr (...) o kwotę 439,23 zł.

Nadto, Sąd I instancji podkreślił, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na udowodnienie przez powoda wykonania zleconych mu prac w całości, przysługuje mu zwrot należności z faktur VAT wskazanych w pozwie z ograniczeniem do wysokości należności skutecznie potrąconej przez pozwanego.

W związku z powyższym Sąd I instancji orzekł w punkcie 1 wyroku, że pozwany zapłaci na rzecz powoda kwotę 23.297,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot:

-13.945,79 zł od dnia 22 października 2017r. do dnia zapłaty,

-9.352,18 zł od dnia 31 marca 2017r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która nadal ma zastosowanie do transakcji sprzed 1 stycznia 2020r. Od kwoty 9352,18 zł należność odsetkową Sąd I instancji zasądził od dnia 31 marca 2017r. gdyż kwota ta należna była jako zwrot kaucji gwarancyjnej, której wypłata należna była w 30 dni od przeprowadzenia odbioru końcowego przez inwestora.

W pozostałym zakresie żądanie powoda podlegało oddaleniu na podstawie art. 498 k.c. Sąd I instancji wskazał, że jedynie w wyniku omyłki nie zawarł rozstrzygnięcia w powyższym zakresie w wyroku z dnia 9 grudnia 2020r.

Ponadto Sąd Rejonowy o kosztach procesu orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W świetle tej regulacji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3706,60 zł tytułem kosztów procesu.

Natomiast na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd I instancji w punkcie 3 wyroku nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 708,16 zł. tytułem wydatków wynikających z kosztów mediacji (474,14 zł) oraz zwrotu należności dla świadka (232,02 zł).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył pozwany zaskarżając go w całości, zarzucając naruszenie:

1. przepisu art. 498 § 1 k.c oraz art. 499 k.c w wyniku ich nieprawidłowego zastosowania w sprawie, polegającego na uznaniu, iż skutek złożonych przez pozwanego oświadczeń o potrąceniu nie doszło do skutecznego umorzenia wierzytelności powoda dochodzonych pozwem, co do wierzytelności w kwocie 23.297,97 zł,
2. przepisu art. 233 § 1 k.p.c w wyniku dokonania nieprawidłowej, dowolnej sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności materiału w postaci zeznań świadków Ł. P., K. R. i D. S., co dotyczy w szczególności przyjęcia, iż z zeznań przesłuchanych świadków wynikało, iż pozwany zwolnił powoda z obowiązku wykonania robót w zakresie obróbek blacharskich bram, w sytuacji, w której przesłuchani świadkowie jednoznacznie zaprzeczyli, iż powód zwolniony został z wykonania robót w w.w zakresie,
3. przepisu art. 76 i art. 77 § 1 i 2 k.c w wyniku ich niezastosowania w sprawie i w konsekwencji wadliwego ustalenia, iż zmiana umowy podwykonawczej, która zgodnie z umową dla swojej ważności wymagała formy pisemnej, a polegająca w szczególności na zmniejszeniu zakresu robót, do wykonania których zobowiązany był powód (w zakresie obróbek blacharskich bram wejściowych) mogła nastąpić bez zachowania formy pisemnej.

Wskazując na powyższe naruszenia pozwany wniósł o:

- zmianę wyroku Sądu Rejonowego w całości poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych,
- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, że oświadczenie o potrąceniu może być złożone w każdy sposób w tym także w sposób dorozumiany, o ile określone zachowanie podmiotu składającego oświadczenie o potrąceniu w sposób jednoznaczny wyraża wolę złożenia podobnego oświadczenia. Pozwany podniósł także, że zarzut potrącenia w przedmiotowej sprawie powtórzony został w sposób jednoznaczny w sprzeciwie od nakazu zapłaty. W ocenie pozwanego jego pełnomocnik poza pełnomocnictwem procesowym dysponował także pełnomocnictwem materialnoprawnym do złożenia materialnego oświadczenia o potrąceniu. Ponadto pozwany zaznaczył, że jego zdaniem nigdy nie doszło do skutecznego i wywołującego skutki prawne zmniejszenia zakresu robót objętych umową podwykonawczą.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie była uzasadniona i podlegała oddaleniu.

Pozwany w pierwszej kolejności podniósł zarzut naruszenia art. 498 § 1 k.c oraz art. 499 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Nie budzi w orzecznictwie wątpliwości, że potrącenie jest czynnością materialnoprawną, a dokonuje się ono poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie i wywołuje skutek w postaci wzajemnego umorzenia się wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej (art. 498 § 2 i art. 499 k.c.). Oświadczenie o potrąceniu może być złożone poza postępowaniem toczącym się z powództwa wierzyciela wzajemnego i podlega ogólnym przepisom, co do sposobu i chwili złożenia – będzie ono skuteczne jedynie wówczas gdy dotrze do drugiej strony w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią (art. 61 k.c.) – a w takim przypadku, ze względu na skutek umarzający, tworzy nową treść stosunku prawnego między stronami. Skuteczna obrona pozwanego w procesie z powództwa wierzyciela powinna polegać wówczas na podniesieniu zarzutu nieistnienia roszczenia powoda ze względu na umorzenie wierzytelności przed wszczęciem procesu (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r. II CSK 476/12, LEX nr 1314394).

Natomiast w trakcie postępowania sądowego uprawniony może połączyć w jednym oświadczeniu obie czynności: złożenie oświadczenia woli o potrąceniu i zgłoszenie zarzutu potrącenia. Konieczne jest przy tym odróżnienie zarzutu potrącenia jako czynności materialnoprawnej, której celem jest lub było doprowadzenie do wygaśnięcia zobowiązania od procesowego zarzutu potrącenia mającego na celu oddalenie powództwa w całości lub w części (zob. uzasadnienie uchwał Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2007 r., III CZP 58/07, OSNC 2008, Nr 5, poz. 44 i z dnia 13 października 2005 r., III CZP 56/05, OSNC 2006, Nr 7-8, poz. 119 oraz wyrok tego Sądu z dnia 10 sierpnia 2010 r., I PK 56/10, OSNP 2011/23-24/295). Oświadczenie o potrąceniu może być złożone w postaci pisma procesowego, z tym, że pismo to musi pochodzić od uprawnionej strony i wyrażać wolę ukształtowania stosunków prawnych w sposób przewidziany w art. 498 § 2 k.c. (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1997 r., III CZP 39/97, OSNC 1997, Nr 12, poz. 191).

Pozwany podnosząc zarzut potrącenia powołał się w sprzeciwie od nakazu zapłaty m.in. na oświadczenia o potrąceniu zawarte w dokumentach kompensaty(...) i (...). Należy zgodzić się z Sądem Rejonowym co do tego, że z uwagi na fakt, iż żaden z tych dokumentów nie został podpisany, trudno uznać że pochodziły one od osoby uprawnionej do reprezentacji pozwanego. W świetle powyższych rozważań, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie z przedstawionych przez pozwanego kompensat (zob. k. 103 akt oraz k. 104 akt) w żaden sposób nie wynika czyją wolę potrącenia przedstawiają te dokumenty. Jak wskazał Sąd Najwyższy (zob. wyrok z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. V CK 74/05, Lex nr 371461), potrącenie dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie to ma charakter prawnokształtujący, gdyż bez niego – mimo współzaistnienia ustawowych przesłanek potrącenia (art. 498 § 1 k.c.) – nie dojdzie do wzajemnego umorzenia wierzytelności. Sąd Najwyższy zauważył dalej, że np. techniczne zaksięgowanie środków własnych na spłatę wierzytelności z tytułu kredytu nie może być uznane za potrącenie wierzytelności, o którym mowa w art. 498 k.c.

Odnosząc się natomiast do twierdzenia pozwanego zawartego w apelacji, że oświadczenie o potrąceniu można złożyć w sposób dorozumiany, to sam pozwany podniósł tę okoliczność w kontekście oceny zachowania podmiotu składającego oświadczenie o potrąceniu, a w dalszej części uzasadnienia apelacji pozwany odwołał się do zachowania powoda podnosząc, że ten w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie zaprzeczył, że otrzymał dokument kompensaty. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność ta nie mogła przesądzać o skutecznym złożeniu przez pozwanego oświadczenia o potrąceniu. Sąd Okręgowy zwraca jednocześnie uwagę na stanowisko Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wyrażone w wyroku z dn. 13.10.2005 r. (I ACa 324/05, OSA 2006/7/22), że wobec doniosłości skutków potrącenia, należy wykluczyć możliwość składania oświadczeń o potrąceniu w sposób dorozumiany.

Z kolei, gdyby przyjąć, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone przez pozwanego razem z procesowym zarzutem potrącenia w sprzeciwie od nakazu zapłaty, to zdaniem Sądu Okręgowego było ono także nieskuteczne, z uwagi na fakt, że oświadczenie takie zostało doręczone pełnomocnikowi powoda.

Podkreślić zaś należy, że w przypadku przyjmowania przez pełnomocnika procesowego strony przeciwnej w imieniu mocodawcy oświadczeń kształtujących jego sytuację materialnoprawną, nie sposób rozszerzać zakresu takiego pełnomocnictwa przez wykładnię celowościową, skoro z procesowego punktu widzenia byłoby to dla tej strony niekorzystne. Dla skuteczności złożenia takiego oświadczenia, a w konsekwencji także wywołania skutku materialnoprawnego w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności (art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 498 § 2 k.c.) po drugiej stronie musi być obecna osoba zdolna do odbioru takiego oświadczenia – tj. strona działająca osobiście lub jej pełnomocnik upoważniony w sposób szczególny do odbioru oświadczeń o potrąceniu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r. II CSK 476/12 LEX nr 1314394).

Zatem skoro oświadczenie o potrąceniu może wyrzucić skutek dopiero z chwilą dojścia do adresata (art. 61 k.c.), to nie może być ocenione jako skuteczne zawarte w sprzeciwie oświadczenie o potrąceniu doręczone jedynie nieumocowanemu do jego przyjęcia pełnomocnikowi powoda. Nie zostało natomiast wykazane, że oświadczenie o potrąceniu zostało przekazane bezpośrednio powodowi. Wręcz przeciwnie, odpis sprzeciwu zawierającego takie oświadczenie zgodnie z zarządzeniem na k-131 został doręczony pełnomocnikowi powoda (k-134). Treść zaś pełnomocnictwa udzielonego przez powoda działającemu w sprawie pełnomocnikowi (a tylko jemu zgodnie z regulacją

art. 133 § 3 zd. 1 i 132 § 1 k.p.c. doręczane były wszelkie pisma pozwanego oraz zawiadomienia) nie pozwala na uznanie, że był on umocowany przyjęcia takiego oświadczenia (zob. pełnomocnictwo – k. 7, doręczenie – k. 134 akt sprawy).

Do złożenia takiego oświadczenia nie doszło również, wbrew twierdzeniom apelującego, w toku rozprawy przed Sądem Rejonowym, na której powód był już osobiście obecny (k. 178 – 181, 188-192, 216 – 218 i 239-243). W szczególności ani z treści protokołu pisemnego z pierwszej rozprawy odbytej przed Sądem Rejonowym w dniu 4.10.2019 r. (k-178), ani z załączonego nagrania z tego protokołu (k-181) nie wynika wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, że na rozprawie tej odczytany był sprzeciw pozwanego ani, że pozwany na którejkolwiek rozprawie złożył skutecznie oświadczenie o potrąceniu. Nie zostało więc w żaden sposób wykazane - czy, a jeśli tak to kiedy, w jakich okolicznościach i w jaki sposób dotarło do samego powoda (osób go reprezentujących) oświadczenie o potrąceniu.

Należy zaś w tym miejscu podnieść, że ciężar dowodu co do samego faktu, treści oraz sposobu, a w konsekwencji także i co do skuteczności złożenia oświadczenia o potrąceniu, obciążał pozwanego (art. 6 k.c.; zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2016 r., II CSK 862/14, LEX nr 1982400, Biuletyn SN 2016, nr 3, poz. 10).

W ocenie Sądu Okręgowego nieskuteczny okazał się również zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

O naruszeniu normy art. 233 § 1 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdy ocena, której sąd dokonał ma charakter dowolny albowiem narusza uznane i powszechnie stosowane reguły oceny dowodów, względnie pomija dowody mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Tak jednak, zdaniem Sądu Okręgowego w tej sprawie nie jest.

Cechą sędziowskiej swobody oceny dowodów jest to, że można uznać ją za poprawną równie wtedy, gdy dopuszczalne jest, w określonych granicach, inne rozumienie ich znaczenia. O przyjęciu jej poprawności decyduje bowiem moc argumentów przekonujących o jej słuszności. To, że strona inaczej rozumie ich znaczenie nie wystarcza aby można podważać rozumowanie sądu i jego wnioskowanie z przeprowadzonych dowodów o faktach mających decydujące i istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, niepubl.; por. również wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189 i z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000/19/732).

Temu obowiązkowi pozwany nie sprostał, poprzestając na przedstawieniu własnej wersji doniosłości poszczególnych dowodów, czego jednak nie sposób uznać za wystarczające. Sąd Rejonowy w sposób właściwy ustalił stan faktyczny sprawy, przyjmując, iż zgodnie z ustaleniami stron, powód nie miał wykonywać obróbkę blacharskich bram, wskazując dokładnie na jakich dowodach się oparł i z jakich względów w tym zakresie dał im wiarę. Sąd wskazał, w szczególności, na zasadniczo zbieżne i zgodne z zebrany materiał dowodowy zeznania świadków i stron oraz zwrócił uwagę, że w tym zakresie jedynie K. R. zakwestionował fakt takich ustaleń. Sąd Rejonowy dokonał jednak właściwej oceny dowodu z zeznań tego świadka wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyny, dla których w tej części odmówił im waloru wiarygodności.

Trudno w świetle powyższego uznać za zasadny kolejny zarzut apelacji, tj. naruszenia art. 76 i art. 77 § 1 i 2 k.c., bo skoro w istocie strony faktycznie ustaliły, że powód nie będzie wykonywał części prac, to tym samym trudno uznać, że pomimo takich ustaleń powinien te prace jednak wykonać.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., a także w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c., przy zastosowaniu § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zasądzone z tego tytułu od pozwanego

na rzecz powoda koszty procesu za instancję odwoławczą obejmują wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 1800 zł.

SSO Elżbieta Kala